

บทที่ 12

ความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า

วิวรณ์ 3:20

มอนทรีออล, มกราคม 6, 1985

การสูญเสียการทรงสถิตของพระเจ้า

ครั้งหนึ่งผมเคยตื่นขึ้นกลางดึก และทันใดนั้นก็รู้สึกเหมือนว่าการสถิตอยู่ของพระเจ้าได้หายไปชั่วคราว มันเหมือนกับการปิดไฟในฝ่ายวิญญาณที่ได้ปิดสนิทลง ในช่วงเวลาแห่งความมืดมนและความลึบหนานั้น มันมีความรู้สึกถึงความว่างเปล่าที่น่ากลัวและการถูกพระเจ้าทอดทิ้ง

มันเป็นประสบการณ์ใหม่ทั้งหมดสำหรับผม มันกินเวลาเพียงไม่กี่นาที แต่มันก็ทำให้เข้าใจชัดเจนอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อนในข้อเท็จจริงที่ว่า หากพระเจ้าจะถอนการสถิตของพระองค์ไปจากเรา หรือเราสูญเสียการสามัคคีธรรมกับพระองค์ไป ชีวิตก็จะสูญเสียความหมายทั้งหมด

แน่นอนว่า ถ้าผมไม่เคยมีประสบการณ์ตั้งแต่แรกในการสถิตอยู่อย่างน่าชื่นใจของพระเจ้า ผมก็คงไม่ได้สังเกตเห็นความแตกต่าง แต่ในช่วงเวลาสั้นๆ ที่ดูเหมือนว่าการสถิตอยู่ของพระองค์หายไปจากผม ผมก็ตื่นขึ้นและอุทานว่า “พระเจ้าอยู่ที่ไหน? เกิดอะไรขึ้นกับสายสื่อสารของผม?” ความว่างเปล่าและการไร้ความหมายได้เข้าเกาะกุมใจของผม

พระเจ้าทรงให้ประสบการณ์นี้กับผมอย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนหนึ่งก็เพราะเห็นแก่พวกคุณ เพราะผมได้ใคร่ครวญเกี่ยวกับหัวข้อของวันนี้มาระยะหนึ่งแล้ว ถ้าหากไม่ได้มีประสบการณ์นี้ ผมก็คงไม่สามารถสอนด้วยความเชื่อมั่นเหมือนที่ผมมีในตอนนี้ได้

ผมนึกถึงเหตุการณ์ในวัยเด็กเมื่อผมอายุสี่ขวบ คุณพ่อของผมเล่นซ่อนหากับผม คุณพ่อซ่อนตัวดีมากจนผมหาท่านไม่เจอและเริ่มรู้สึกถูกทอดทิ้ง แต่ตลอดเวลาคุณพ่อก็อยู่ข้างหลังผมนั่นเอง แต่ทว่าการเคลื่อนไหวของคุณพ่อนั้นรวดเร็วและไวมาก เพราะผมเป็นเด็กเล็ก ๆ ผมจึงไม่สามารถหันหลังได้เร็วพอที่จะทันเห็นท่านได้ เมื่อท่านเห็นว่าผมกำลังท้อแท้ ท่านก็เข้ามาหาผมด้วยรอยยิ้มและพูดว่า “ดูนี่สิ พ่ออยู่กับลูกตลอดเวลา”

ประสบการณ์เหมือนฝันร้ายที่ถูกพระเจ้าทอดทิ้งนั้น (เปรียบเทียบสดุดี 22:1) ทำให้ผมซาบซึ้งอย่างมากกับความเอาพระทัยใส่และการสถิตอยู่ของพระเจ้า พระองค์ทรงสำแดงให้ผมเห็นว่าการสถิตอยู่ของพระองค์มีความสำคัญต่อชีวิตผม นี่เป็นสิ่งที่ถูกมองข้ามได้ง่ายจนเมื่อคุณสูญเสียมันไป

พระเจ้าทรงสื่อสารกับเรา

พี่น้องทั้งหลาย ไม่มีอะไรที่สำคัญต่อชีวิตคริสเตียนของเราเท่ากับการที่มีความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่ใครจะสามารถดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างมีความหมายได้โดยไม่ต้องมีความสัมพันธ์สนิทกับพระองค์

ความสัมพันธ์สนิทของคุณกับพระเจ้าเป็นอย่างไร? มันจะมีความแตกต่างอะไรไหมกับชีวิตของคุณ ถ้าคุณเข้าไม่ถึงพระองค์?

เมื่อผมเล่าประสบการณ์ของผมเกี่ยวกับพระเจ้าโดยบอกคนอื่น ๆ ว่า พระเจ้าตรัสกับผมหรือทำสิ่งอัศจรรย์ผ่านตัวผมอย่างไร ปฏิกริยาที่เห็นเป็นปกติก็คือ ความประหลาดใจที่เหมือนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นอีกแล้วในปัจจุบัน คริสเตียนหลายคนประหลาดใจที่การอัศจรรย์ยังคงเกิดขึ้นในปัจจุบัน และที่พระเจ้ายังคงตรัสกับผู้คนอยู่

มันทำให้ผมสงสัยว่าผมเป็นคนประหลาดฝ่ายวิญญาณไหม ที่พูดถึงสิ่งโบราณหรือสิ่งที่เกิดขึ้นย้อนอดีตไปยาวไกล แต่ประสบการณ์เหล่านี้ควรเป็นบรรทัดฐานในชีวิตคริสเตียนไม่ใช่หรือ? ทำไมเราจึงคิดว่าการอัศจรรย์และการสื่อสารกับพระเจ้าจะไม่เกิดขึ้นในปัจจุบันนี้ มีไม่กี่คนที่เห็นด้วยกับผมเมื่อผมแบ่งปันถึงประสบการณ์ของผมเกี่ยวกับพระเจ้า

เมื่อผมเป็นคริสเตียนไม่นาน ผมแสวงหาพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของผม พระองค์ทรงต้องการให้ผมทำอะไรหรือ? พระองค์ทรงต้องการให้ผมไปที่ไหนหรือ? มีครั้งหนึ่งขณะที่ผมคุกเข่าอธิษฐานต่อพระเจ้า พระองค์ก็ตรัสกับผมด้วยเสียงที่ชัดเจนและเด่นชัดว่า “เราจะพาเจ้าออกจากประเทศจีน” เสียงนั้น

ชัดเจนมากจนผมตกใจ เสียงมาจากข้างหลังผม ผมจึงหันไปดูว่าใครกำลังพูดอยู่ แต่ผมก็อยู่คนเดียวในห้องนั้น ตอนนั้นผมยังเป็นผู้เชื่อได้ไม่นาน และนั่นก็เป็นครั้งแรกที่พระองค์ตรัสกับผมด้วยเสียงที่สามารถได้ยินได้

อิสยาห์ 30:21 กล่าวไว้ว่า “และหูของท่านจะได้ยินคำพูดจากข้างหลังท่านว่า ‘นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้’” หากธรรมิกชนในพระคัมภีร์เดิมสามารถสื่อสารโดยตรงกับพระเจ้าได้ ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เราที่อยู่ในยุคพระคัมภีร์ใหม่ก็จะยังสามารถสื่อสารกับพระเจ้าได้ไม่ใช่หรือ? นี่เป็นยุคที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ถูกเทลงมาเหนือมนุษย์ทุกคน พร้อมด้วยคำเผยพระวจนะ นิมิต ความฝัน และการสื่อสารกับพระเจ้า (กิจการ 2:16-18)¹

ในการเดินของผมกับพระเจ้า พระองค์ตรัสกับผมไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง พระองค์ไม่ค่อยตรัสด้วยเสียงที่ได้ยิน แต่จะตรัสทางการสื่อสารภายในบ่อยกว่า การสื่อสารแบบนี้เป็นเรื่องปกติในพระคัมภีร์ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ใหม่ว่า เราที่เป็นคริสเตียนเราไม่ได้ดำเนินชีวิตตามที่ควรจะเป็น? ในการอ่านพระคัมภีร์ของผม ผมไม่เห็นอะไรที่พิเศษหรือเจาะจงเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของผมกับพระเจ้า สิ่งที่เคยกันนี้มีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ เริ่มจากอาดัมในหนังสือปฐมกาลไปจนถึงยอห์นในวิวรณ์ หากไม่มีการสื่อสารที่เชื่อมต่อกับพระเจ้าแล้ว ผมก็ไม่เห็นว่าคุณจะไปได้ตลอดรอดฝั่งในการเป็นคริสเตียนหรือมีประสบการณ์กับความสุขยินดีในชีวิตคริสเตียนได้อย่างไร

เพื่อให้เรื่องนี้ชัดเจน ให้เราถามคำถามพื้นฐานว่า ทำไมพระเจ้าทรงสร้างเราตั้งแต่แรก? ตั้งแต่เริ่มต้นในปฐมกาลบทที่ 3 พระเจ้าก็ตรัสกับมนุษย์แล้ว ทำไมพระเจ้าจึงทรงดำเนินอยู่ในสวนเอเดนถ้าไม่ใช่เพื่อจะสามัคคีธรรมกับอาดัมและเอวา? ทำไมพระองค์จึงทรงสร้างมนุษย์ถ้าไม่ใช่เพื่อจะทรงสื่อสารกับเขา?

เราถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้าเพื่อที่พระเจ้าจะได้สื่อสารกับเรา การมีความสัมพันธ์สนิทอย่างลึกซึ้งกับเจ้านั้นเป็นไปได้ เพราะเรามีพระฉายาร่วมกับพระองค์ เราไม่สามารถจะสื่อสารอย่างลึกซึ้งกับสุนัขได้ เพราะสุนัขไม่ได้ถูกสร้างตามฉายาของมนุษย์ แต่พระเจ้าทรงสร้างเราตามพระฉายาของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงสื่อสารกับเราในระดับที่ลึกที่สุด พระคัมภีร์แสดงให้เห็นพระเจ้าผู้ทรงต้องการจะสื่อสารกับเรา มากกว่าที่เราต้องการจะสื่อสารกับพระองค์ มีน้อยคนนักที่จะรู้ถึงพระทัยปรารถนาของพระองค์ที่จะสามัคคีธรรมกับเรา

อันที่จริง เราสามารถจะรู้จักพระเจ้าได้ดีกว่าที่เรารู้จักใครๆในโลกนี้ เพราะพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองอยู่ในทุกหน้าของพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ทั่วไปจะมีมากกว่าหนึ่งพันหน้า ซึ่งแต่ละหน้านั้นได้เปิดเผยบางสิ่ง

¹ กิจการ 2:16-18 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำที่โยเอลผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าตรัสว่า ในวาระสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเราบนมนุษย์ทั้งหมด บุตรสาว บุตรของท่านทั้งหลายจะเผยพระวจนะ บรรดาคนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และบรรดาคนแก่ของท่านทั้งหลายจะฝันเห็น แม้แต่เดียวเวลานั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรา บนทาสทาสีของเรา และเขาทั้งหลายจะเผยพระวจนะ”

บางอย่างเกี่ยวกับพระองค์ คุณสมารถจะเขียนเกี่ยวกับพระเจ้าได้มากกว่าเขียนเกี่ยวกับภรรยาของคุณในแง่ของรายละเอียดชีวประวัติของเธอ

ในตลอดทั่วพระคัมภีร์ เราจะเห็นพระเจ้าทรงสื่อสารกับมนุษย์ จากปฐมกาล 3:9 เป็นต้นไปทำให้เราเห็นบันทึกการสนทนาครั้งแรกระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ (ไม่นับปฐมกาล 2:16-17 ซึ่งพระเจ้าตรัสกับอาดัมในลักษณะทางเดียวมากกว่าการสนทนาสองทาง) จากนั้น มนุษย์ได้ทำบาปและสูญเสียสิทธิพิเศษในการมีความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า แต่คำว่า “สูญเสีย” จะต้องมีความหมาย เพราะการสื่อสารที่สูญเสียไปนั้นสามารถกู้กลับคืนได้โดยการกลับใจ ในพระคัมภีร์เดิมนั้น พระเจ้ายังคงสื่อสารกับประชากรมากมายของพระองค์ ถ้าพระองค์ได้ทรงสื่อสารกับผู้คนในพระคัมภีร์เดิม ฉะนั้นการสื่อสารของพระองค์กับผู้คนในพระคัมภีร์ใหม่จะยิ่งมากขนาดไหน?

พระเจ้าต้องการให้เราอยู่กับพระองค์

พระเจ้าได้ทรงสำแดงพระองค์เองแก่เราทางพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ผู้เป็นผู้แทนที่มองเห็นได้ของพระองค์ ดังนั้นเปาโลจึงพูดถึง “พระสิริของพระเจ้าที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6)² และ “เรามีสามัคคีธรรมกับพระบิดาและกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 1:3)³

เปาโลให้เรามองเห็นพระทัยของพระเยซูที่ “พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าไม่ว่าเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์” (1 เธสะโลนิกา 5:10) แต่ว่าเราจะมีชีวิตกับพระองค์โดยไม่มีการสื่อสารกับพระองค์ได้อย่างไร?

พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าเราจะมีชีวิต “กับพระองค์” และไม่ใช่แค่เพื่อพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ไม่เพียงแต่เพื่อให้เราได้รับการอภัยบาปเท่านั้น แต่ยังช่วยทำลายกำแพงระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ด้วย แท้จริงแล้ว “พระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์” ทรงเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ (1 ทิโมธี 2:5)⁴

² 2 โครินธ์ 4:6 เพราะว่าพระเจ้าผู้ตรัสว่าให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์

³ 1 ยอห์น 1:3 สิ่งที่เราได้เห็นและได้อินนั้น เราก็ประกาศให้พวกท่านรู้ด้วย เพื่อท่านจะได้มีสามัคคีธรรมกับเรา และเราก็มีสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

⁴ 1 ทิโมธี 2:5 เพราะมีพระเจ้าเพียงองค์เดียวและมีคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์ (ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย)

คำว่า “มีชีวิตกับพระองค์” นั้นมีความสำคัญ พระเยซูทรงเลือกสาวกของพระองค์ “เพื่อว่าพวกเขาจะได้อยู่กับพระองค์” (มาระโก 3:14) แต่ดังที่เราเห็นใน 1 เธสะโลนิกา 5:10 นั้น (“เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์”) ความสัมพันธ์สนิทแบบนี้ก็ใช้ได้กับเราเช่นกัน พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราโดยที่เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์

มีความแตกต่างในภาษากรีกระหว่างสองข้อที่เพิ่งอ้างถึง ในมาระโก 3:14 พวกเขาเลือกสองคนได้รับเลือกให้ “อยู่กับ” (*meta*) พระเยซูอย่างน้อยก็ในแง่ของการอยู่ด้วยทางกาย ในอีกกรณีหนึ่ง 1 เธสะโลนิกา 5:10 มีคำเล็กๆแต่มีพลังว่า *syn* (“ร่วมกับ”) ซึ่งแสดงถึงการรวมเป็นหนึ่งและความสัมพันธ์สนิท สาวกสิบสองคนนั้นอยู่กับพระเยซูทางกาย แต่ยูดาสหนึ่งในนั้นไม่ได้อยู่กับพระองค์ทางจิตวิญญาณ เริ่มแรกสาวกคนอื่นๆไม่ได้อยู่กับพระเยซูในทางจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้ง และสิ่งนี้ได้ดำเนินต่อไปจนถึงวันเพ็นเทคอสต์

ตรงนี้ *syn* แสดงถึงการร่วมกันทางจิตวิญญาณ ความสัมพันธ์สนิทที่ลึกซึ้งกว่าการอยู่ทางกาย พระเยซูทรงเชื่อเชิญให้ทุกคน “จงมาหาเรา” (มัทธิว 11:28)⁵ ในการเชื่อเชิญนี้ เราารู้ถึงความปรารถนาของพระองค์ที่จะอยู่กับเรา พระองค์ได้ทรงคร่ำครวญที่คนทั้งหลายไม่เต็มใจที่จะอยู่กับพระองค์ว่า “บ่อยครั้งแค่ไหนที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูกๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่รวบรวมลูกไว้ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม” (มัทธิว 23:37) เราารู้ถึงพระทัยปรารถนาของพระองค์ที่จะสามัคคีธรรมกับเราไหม?

ความอ่อน ๆ เป็นกำแพงในการมีความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “ดูเถิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขา และรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” (วิวรณ์ 3:20, ฉบับ RSV)

ข้อนี้มักถูกยกอ้างในการประชุมประกาศข่าวประเสริฐเหมือนว่ากำลังพูดกับผู้ที่ไม่เป็นคริสเตียน อันที่จริงเป็นการพูดกับคริสเตียนและโดยเฉพาะกับคริสตจักรที่เลาดีเซียซึ่งกำลังอ่อนแออยู่ในความอ่อน ๆ ที่เป็นอันตราย ความอ่อน ๆ เป็นสาเหตุที่ทำให้คริสเตียนจำนวนน้อยมีความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า เราต้องการได้รับชีวิตนิรันดร์แต่ไม่ยอมรับราคาที่ต้องจ่ายในการติดตามพระองค์ เราสื่อสารกับพระองค์ตามความสะดวกของเราหรือเมื่อเราต้องการพระองค์เท่านั้น แต่เมื่อเราไม่ต้องการพระองค์ เราก็จะไม่คุยกับพระองค์ แต่พระเจ้าไม่ได้ทำตามเงื่อนไขเหล่านั้น และไม่ได้อยู่ตรงนั้นเพื่อจะถูกเอาเปรียบ พระองค์ทรงสื่อสารกับบรรดาผู้ที่

⁵ มัทธิว 11:28 บรรดาผู้เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้หยุดพัก

แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของพวกเขาตามที่ตรัสว่า “เจ้าจะแสวงหาเราและพบเรา เมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสุดใจของเจ้า” (เยเรมีย์ 29:13)

ไม่มีคนที่อ่อน ๆ คนใดจะสามารถสื่อสารกับพระเจ้าได้ ถ้าในด้านหนึ่งเราไม่จริงจังกับศาสนาและกับพระเจ้าในอีกด้านหนึ่งขณะที่ไล่ตามโลก เราก็ไม่สามารถหวังที่จะเข้าถึงพระองค์ได้ ผมสงสัยว่าโรคร้ายของคริสตจักรในทุกวันนี้ก็คือการไม่จริงจังกับสิ่งที่นิรันดร์

คริสเตียนที่อ้างตัวว่ามุ่งมั่นกับพระเจ้าอาจค้นพบว่า พวกเขาไม่ได้มุ่งมั่นเลยเมื่อเผชิญกับการทดลองหรือความยากลำบาก ในใจพวกเขานั้นมีพื้นที่อยู่มากที่ให้กับโลก เนื้อหนัง เงินทอง ตำแหน่ง และวิทยฐานะ หากมีสิ่งใดที่คุณรักมากกว่าพระเจ้า สิ่งนั้นจะหยุดคุณจากการสื่อสารกับพระองค์

ไต่ยนพระสุรเสียงขององค์ผู้เป็นเจ้า

วิวรณ์ 3:20 เปิดเผยให้เห็นความปรารถนาอย่างมากของพระเยซูที่จะสื่อสารกับเรา เป็นความปรารถนาที่สะท้อนให้เห็นถึงความปรารถนาของพระเจ้าเอง เพราะพระเจ้าสถิตอยู่ “ในพระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:19)⁶ พระเยซูจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา และเราจะรับประทานอาหารร่วมกับพระองค์ การสื่อสารนี้เป็นแบบสองฝ่ายและแบบสองทาง ไม่ใช่ทางเดียว

สิ่งนี้เกี่ยวข้องกับสองขั้นตอน ขั้นตอนแรก เราไต่ยนเสียงของพระองค์เรียกเราอยู่นอกประตู นี่เป็นขั้นตอนแรกและเบื้องต้น และไม่ใช่ขั้นตอนสูงสุดอย่างที่เราคิด การไต่ยนเสียงของพระองค์เป็นเพียงการเตรียมพร้อมสำหรับการเปิดประตู

ขั้นตอนต่อไป หลังจากที่คุณไต่ยนเสียงของพระองค์และเชิญพระองค์เข้ามา ก็คือการสามัคคีธรรมอาหาร มื้อเย็นที่เป็นพระพร อาหารมื้อเย็นเป็นการสามัคคีธรรมที่ผ่อนคลายและสนิทสนมกับองค์ผู้เป็นเจ้า และบำรุงเลี้ยงชีวิตภายในของเรา ก็เหมือนกับมื้ออาหารดีที่ทำให้การบำรุงเลี้ยงร่างกายและให้ความอึดอัดใจ

ความสัมพันธ์สนิทที่นำขึ้นใจกับพระเยซูแสดงให้เห็นในการเป็นสาวก ในการแบกกางเขนของเราทุกวัน และติดตามพระเยซู การเป็นสาวกทำให้ใจประสงค์ของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระประสงค์ขององค์ผู้เป็นเจ้าโดยการเดินในทางเดียวกัน และช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อตรัสว่า “อาหารของเราคือ

⁶ 2 โครินธ์ 5:19 คือพระเจ้าผู้ทรงสถิตในองค์พระคริสต์ ทรงให้โลกคืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา (ฉบับไทยคิงเจมส์)

การทำตามพระประสงค์ของผู้ทรงส่งเรามาและทำงานของพระองค์ให้สำเร็จ” (ยอห์น 4:34) พระประสงค์ของพระบิดาก็เป็นอาหารของเราด้วยเช่นกันถ้าเราสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า

คำว่า “เสียง” ในวิวรณ์ 3:20 ปรากฏบ่อยครั้งในยอห์นและเป็นคำสำคัญในวิวรณ์ คำภาษากรีก ว่า *phōnē* (“เสียง ส่งเสียง เปล่งเสียง”) มีปรากฏ 139 ครั้งในพระคัมภีร์ใหม่ และ 55 ครั้งในวิวรณ์เพียงเล่มเดียว ซึ่งนับเป็น 40% ของการปรากฏในพระคัมภีร์ใหม่ หนังสือกิจการตามมาเป็นอันดับสองที่ยังห่างด้วยการปรากฏ 27 ครั้ง

วิวรณ์เริ่มต้นและจบลงด้วยเสียงอันดัง ในบทที่หนึ่ง ยอห์นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงอันดังคล้ายเสียงแตรมาจากด้านหลังข้าพเจ้า” (1:10) เขากล่าวในตอนท้ายๆของวิวรณ์ว่า “ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากพระที่นั่ง” (21:3)

ในทั้งสองกรณีนี้ เสียงส่งข้อความที่สำคัญอย่างยิ่ง ในกรณีแรก องค์ผู้เป็นเจ้าของทรงสั่งให้ยอห์นเขียนถึงคริสตจักรทั้งเจ็ด ในกรณีหลัง องค์ผู้เป็นเจ้าของประทานการสำแดงอันยิ่งใหญ่กับยอห์นเกี่ยวกับนครเยรูซาเล็มใหม่ ดังนั้นวิวรณ์จึงเริ่มต้นและจบลงด้วยเสียงอันดังที่พูดสิ่งที่ยิ่งใหญ่

พระสุรเสียงขององค์ผู้เป็นเจ้าของได้ถูกกล่าวถึงสี่ครั้งในยอห์นบทที่ 10 เช่น “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นก็ตามเรา” (ข้อ 27) ท้ายที่สุดแล้ว พระบิดาก็คือผู้ตรัสผ่านพระเยซู ดังที่กล่าวไว้ว่า “เพราะเราไม่ได้พูดตามใจของเราเอง แต่พระบิดาผู้ทรงส่งเรามาได้ทรงบัญชาเราว่าจะพูดอะไรและพูดอย่างไร” (ยอห์น 12:49)

เสียงของพระเจ้าช่วยผมให้รอดจากความตาย

พระเจ้าตรัสกับผมเมื่อผมยังเป็นคริสเตียนใหม่ๆ และยังคงตรัสกับผมมาจนถึงทุกวันนี้ เหมือนเหตุการณ์ล่าสุดที่เกิดขึ้นที่สี่แยกใกล้บ้านของผม ในประเทศแคนาดานั้น เมื่อรถมาถึงป้ายหยุดสี่ทางก็จะต้องหยุดสนิท ใครที่หยุดก่อนก็มีสิทธิ์ข้ามแยกไปก่อน ผมหยุดที่สี่แยกก่อนและกำลังจะเหยียบคันเร่งเมื่อพระเจ้าตรัสกับผมอย่างชัดเจนว่า “หยุด อย่าเหยียบคันเร่ง!” ผมก็เลยหยุด แล้วรถเมล์ก็แล่นตะบึงข้ามแยกมา นอกจากคนขับรถเมล์จะไม่ได้หยุดที่ป้ายหยุดแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้หยุดที่ป้ายรถเมล์ก่อนถึงสี่แยกอีกด้วย

ถ้าผมขับรถออกไป รถเมล์ก็คงจะพุ่งชนทางด้านขวาของผม นึกภาพได้ไม่ยากที่จะเห็นว่าจะเกิดอะไรขึ้นถ้ารถของผมถูกรถเมล์คันใหญ่วิ่งเข้าชนด้วยความเร็ว 50 กิโลเมตรต่อชั่วโมง หลังจากที่ถูกรถเมล์ตะบึงขับ

ข้ามทางแยกมา คนขับก็รีบเหยียบเบรก ผมนั่งอยู่ในรถของผมและมองดูเหตุการณ์ทั้งหมดด้วยความอัศจรรย์ใจ

ดังนั้นการได้ยินเสียงของพระเจ้าจึงอาจเป็นเรื่องของชีวิตและความตาย ในพระคัมภีร์ไม่มีอะไรที่ผิดปกติเกี่ยวกับประสบการณ์แบบนี้ เสียงขององค์ผู้เป็นเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสเตียนปกติ

ทางแรกที่พระเจ้าตรัสคือ ต่อฝูงชน

คริสเตียนจำนวนมากคิดว่าพระเจ้าชอบที่จะอยู่หนึ่ง ๆ แต่ความจริงก็คือพระองค์ทรงกระตือรือร้นที่จะตรัสกับเรามากกว่าที่เราจะกระตือรือร้นที่จะฟังพระองค์

พระเจ้าตรัสกับผู้คนในทางต่าง ๆ ที่จริงมีห้าทางที่พระเจ้าตรัสเพื่อเราจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ตรัสเฉพาะกับคริสเตียนที่เรียกว่า “คนชั้นสูง” เท่านั้น แต่ยังพูดกับกลุ่มคน “ธรรมดา” ด้วย

ทางแรกที่พระเจ้าตรัสก็คือ *ต่อฝูงชน* พระกิตติคุณมีบันทึกไว้สามโอกาสที่พระองค์ตรัสต่อคนทั้งหลาย

โอกาสแรก เกิดขึ้นในการรับบัพติศมาของพระเยซู เมื่อพระเจ้าตรัสเป็นเสียงให้ได้ยินจากฟ้าสวรรค์กับฝูงชนว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มัทธิว 3:17)

กรณีที่สอง เกิดขึ้นในการจำแลงพระกายของพระเยซู เมื่อพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสจากเมฆที่สุกใสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก จงเชื่อฟังท่านเถิด” (มัทธิว 17:5) คราวนี้พระเจ้าตรัสกับผู้ฟังกลุ่มเล็ก ๆ คือ กับสาวกสามคนของพระเยซู

ใกล้ช่วงท้ายพันธกิจของพระเยซู พระเจ้าก็ตรัสอีกครั้งกับฝูงชนที่ชุมนุมกัน พระเยซูกำลังเผชิญกับความเป็นจริงของการตรึงกางเขนที่กำลังจะมาถึง และกำลังจะสละพระชนม์ชีพของพระองค์ ในชั่วโมงของการตัดสินใจนี้ พระเยซูได้ตรัสกับพระบิดาของพระองค์ว่า “ให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” (ยอห์น 12:28) แล้วก็มีพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสตอบจากสวรรค์ว่า “เราให้รับเกียรติแล้ว และเราจะให้รับเกียรติอีก” ฝูงชนได้ยินเสียงนั้นและถึงกับได้เถียงกันถึงเรื่องนี้โดยสรุปว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้พูดกับพระองค์” (ข้อ 29) แล้วพระเยซูก็ตรัสกับพวกเขาว่า “เสียงนี้เกิดขึ้นเพื่อพวกท่าน ไม่ใช่เพื่อเรา” (ข้อ 30)

เราเห็นรูปแบบหนึ่งก็คือ พระเจ้าตรัสอย่างเปิดเผยกับชนชาติอิสราเอลในช่วงต้นพันธกิจของพระเยซู จากนั้นก็ตรัสกับสาวกสามคนในช่วงกลางพันธกิจของพระองค์ จากนั้นก็ตรัสกับชนอิสราเอลอีกครั้งในช่วงท้ายพันธกิจของพระองค์

เมื่อประธานบัญญัติสิบประการในพระคัมภีร์เดิมนั้น พระสุรเสียงของพระเจ้าได้ตรัสโดยตรงกับชาวอิสราเอลที่ชุมนุมกันที่ซีนาย (อพยพ 20) พวกเขาตกใจกลัวมากจึงพูดกับโมเสสว่า “ขอให้ท่านแจ้งสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเราเองเถิด และเราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับเราเองเลย ไมเช่นนั้นเราคงต้องตาย” (ข้อ 19)

การที่พระเจ้าตรัสกับประชาชนนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก เมื่อโอกาสจำเป็น พระเจ้าจะตรัสโดยตรงจากฟ้าสวรรค์กับฝูงชน

ทางที่สอง: พระเจ้าตรัสทางพระวจนะของพระองค์

แต่โดยปกติแล้วพระเจ้าจะไม่ตรัสกับฝูงชนแบบให้ได้ยิน ยกเว้นแต่ในเหตุการณ์พิเศษหรือเหตุการณ์ที่สำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์ ทางที่สองที่พระเจ้าตรัสกับเรานั้นเป็นเรื่องปกติมาก คือเราจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ทางพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งก็คือพระคัมภีร์ที่มอบให้กับเรา เพื่อให้เข้าใจสิ่งนี้ ก่อนอื่นเราต้องสังเกตความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดเคียงกันระหว่าง “เสียง” กับ “ถ้อยคำ”

เมื่อโมเสสกำลังกล่าวกับชนชาติอิสราเอล โมเสสได้ให้พวกเขานึกถึงเหตุการณ์ที่ชาวอิสราเอลตกใจกลัวพระสุรเสียงของพระเจ้า

แล้วพระยาห์เวห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจากท่ามกลางไฟ ท่านได้ยินเสียงพระดำรัสแต่ไม่เห็นรูปพรรณสัณฐาน มีแต่พระสุรเสียงเท่านั้น พระองค์จึงทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์ต่อท่าน ซึ่งทรงบัญชาท่านทั้งหลายให้ปฏิบัติตาม คือพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งพระองค์ทรงจารึกลงบนศิลาสองแผ่น (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:12-13)

ในที่นี้โมเสสกล่าวถึง “เสียง” และ “ถ้อยคำ” ซึ่งบ่งชี้ถึงความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดเคียงกันระหว่างกัน ในทำนองเดียวกัน พระสุรเสียงของพระเยซูก็ตรัสกับเราทางถ้อยคำของพระองค์ที่บันทึกไว้ในพระกิตติคุณ ใครมีหูที่ได้ยินก็จะรับรู้ถึงเสียงและถ้อยคำของพระองค์

แต่ยังมีความแตกต่างระหว่างเสียงและถ้อยคำ เสียงส่งถ้อยคำแต่มากกว่าถ้อยคำ ด้วยลักษณะต่างๆ เช่น ความเร็ว ระดับเสียง และเสียงสูงต่ำ ที่เสียงสื่อถึงสิ่งที่ถ้อยคำเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำได้ เสียงสื่อความหมายมากกว่าถ้อยคำตามตัวอักษร เพราะลักษณะการพูดและความรู้สึกที่อยู่เบื้องหลังสิ่งนั้นสามารถส่งผลต่อผู้ฟังด้วยการสื่อสารแบบบอกเป็นนัยไม่ใช่คำพูด

คำพูดและคำที่พิมพ์มีผลต่างกันต่อบุคคลแม้ว่าถ้อยคำจะเหมือนกันก็ตาม สิ่งนี้อธิบายให้เห็นปฏิกิริยาที่หวาดกลัวของชาวอิสราเอลที่มีต่อพระสุรเสียงของพระเจ้าเมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำของพระองค์พร้อมกับฟ้าร้อง ฟ้าแลบและแตร ที่ภูเขาที่ลุกโชนด้วยไฟและควัน (อพยพ 20:18; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:23-27; สิบรูป 12:18-21) แต่เมื่อเราอ่านข้อเหล่านี้ในพระคัมภีร์ฉบับพิมพ์ ถ้อยคำเหล่านั้นขาดการออกฤทธิ์ที่น่าเกรงขามแบบเดียวกับที่ถ้อยคำเหล่านี้มีผลต่อชาวอิสราเอลเมื่อพวกเขาได้ยินถ้อยคำนั้นด้วยหูของพวกเขาเอง

แม้ว่าเสียงและคำพูดจะมีความเหมือนกันมาก แต่ก็ยังมีความแตกต่างกัน ถึงอย่างไรมันก็เป็นเสียงที่ส่งถ้อยคำและเป็นถ้อยคำที่มีเนื้อหา

หลายคนต้องการจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า แต่เพิกเฉยต่อสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วในพระคำของพระองค์ เราต้องทำตามแบบอย่างของผู้เขียนสดุดีและใคร่ครวญพระคำของพระเจ้าทั้งกลางวันและกลางคืน (สดุดี 1:2; โยชูวา 1:8) กินพระคำเป็นอาหารจนหูของเราปรับให้เข้ากับเสียงของพระองค์ อีกไม่นานคุณก็จะคุ้นเคยกับรูปแบบการตรัสของพระองค์และเนื้อหาในถ้อยคำของพระองค์ จนกระทั่งว่าหากวันหนึ่งพระองค์จะตรัสเป็นเสียงให้คุณได้ยิน คุณก็สามารถจะรับรู้ได้ด้วยเนื้อหาของถ้อยคำนั้น

สิ่งนี้เป็นจริงในระดับมนุษย์เช่นกัน ถ้าคุณคุ้นเคยกับสิ่งที่ผมพูดและสอน และถ้ามีคนมาบอกว่าผมพูดแบบนี้และแบบนั้น คุณก็พูดได้ว่า “ผมรู้สิ่งที่เขาสอน และเขาจะไม่วันพูดแบบนี้แน่” ถ้ามีคนบอกคุณว่าเพื่อนคนหนึ่งของคุณพูดแบบนี้ คุณก็พูดได้ว่า “นั่นเป็นไปได้ เพื่อนของผมจะไม่พูดอะไรแบบนี้แน่” คุณสามารถจะรับรู้เสียงได้โดยเนื้อหาของถ้อยคำนั้น

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องคุ้นชินกับถ้อยคำของพระเจ้าเพื่อว่าเมื่อพระองค์ตรัสกับเราโดยตรง เราก็สามารถรับรู้ว่าเป็นพระสุรเสียงของพระองค์ ก็เช่นเดียวกับพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ถ้าเรารู้จักพระสุรเสียงของพระเยซู เราก็จะไม่ถูกหลอกโดยเสียงของผู้ที่แอบอ้าง แม้ว่าจะฟังดูเป็นของจริงกับบางคนก็ตาม พระเยซูตรัสว่าแก่ของพระองค์ “จะรู้จักเสียงของพระองค์” (ยอห์น 10:4) “พวกแกจะไม่วันตามคนแปลกหน้า แต่จะวิ่งหนีจากเขาเพราะพวกมันไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า” (ข้อ 5) “แก่ของเราย่อมฟังเสียงของเรา เรารู้จักแก่เหล่านั้น และแก่เหล่านั้นก็ตามเรา” (ข้อ 27)

ทางที่สาม: พระเจ้าตรัสกับเราทางผู้รับใช้ของพระองค์

ทางที่สามที่เราจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจาก็คือผ่านทางผู้รับใช้ของพระองค์ ใน 1 ซามูเอล 15:19 ซามูเอลตำหนิซาอูลที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้าว่า “ทำไมท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์?” ที่น่าสนใจก็คือ ซามูเอลพูดถึง “เสียง” ของพระเจ้า แม้ว่าคำสั่งของพระเจากับซาอูลจะเป็นโดยทางอ้อมที่ตรัสกับซามูเอล

ไม่ใช่กับซาอูลเอง (ข้อ 1-3) นี่เป็นเพียงหนึ่งในหลายตัวอย่างในพระคัมภีร์ที่พระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสทางผู้รับใช้ของพระองค์

ในทำนองเดียวกัน ชนชาติอิสราเอลก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผ่านทางโมเสส มีตัวอย่างอีกมากมายที่จะอ้างถึงได้ แต่นี่เป็นตัวอย่างหนึ่งซึ่งโมเสสกล่าวกับอิสราเอลว่า “ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าสั่งท่านในวันนี้...” (เฉลยธรรมบัญญัติ 13:18) มีการกล่าวกันว่าโมเสส “สั่ง” ชาวอิสราเอลแม้ว่าสุดท้ายแล้วพระบัญญัตินี้จะเป็นพระบัญญัติของพระเจ้า

โมเสสเป็นเสียงให้พระเจ้าไม่เฉพาะกับชาวอิสราเอลเท่านั้น แต่กับฟาโรห์ด้วย

พระยาห์เวห์จึงตรัสกับโมเสสว่า “ดูสิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้เผยพระวจนะของเจ้า เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา (อพยพ 7:1-2)

เมื่อฟาโรห์ได้ยินโมเสสหรืออาโรนพูด เขาก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า ถ้าฟาโรห์ปฏิเสธคำของโมเสสก็แสดงว่าเขากำลังปฏิเสธพระสุรเสียงของพระเจ้า เพราะพระยาห์เวห์ได้ตั้งโมเสส “เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์”

ผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์เดิม เป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าต่อชาวอิสราเอลและสุดท้ายก็ ต่อโลก พวกเขาดำเนินชีวิตภายใต้การควบคุมของพระเจ้าอย่างเต็มที่และมีความสัมพันธ์สนิทกับพระองค์อย่างลึกซึ้งจนพวกเขาสามารถจะประกาศว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้” (คำตรงตัวอักษรคือ “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้”) ถ้อยคำนี้มีปรากฏประมาณ 418 ครั้งในพระคัมภีร์เดิม

หลักการที่คล้ายกันนี้จะพบในพระคัมภีร์ใหม่ ในเรื่องการประกาศข่าวประเสริฐ พระเยซูตรัสว่า “ผู้ที่ต้อนรับท่านทั้งหลายก็ต้อนรับเรา” (มัทธิว 10:40) “ผู้ที่ยอมฟังพวกท่านก็ฟังเรา ผู้ที่ไม่ยอม รับพวกท่านก็ไม่ยอมรับเรา และผู้ที่ปฏิเสธเราย่อมปฏิเสธพระองค์ ผู้ทรงส่งเรามา” (ลูกา 10:16) มีเพียงเสียงของผู้รับใช้ที่เชื่อสัตย์ของพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถเป็นตัวแทนเสียงของพระเจ้าได้

ทางที่สี่: การได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าทางนิมิต

พระคัมภีร์กล่าวถึงทางที่สี่ที่เราจะได้ยินเสียงของพระเจ้าทางนิมิต มีคริสเตียนมากมายที่ถือว่าสิ่งนี้เป็นเรื่องไม่ธรรมดา แต่มันเป็นเรื่องปกติในหนังสือกิจการ หนังสือวิวรณ์ และพระคัมภีร์เดิม ตัวอย่างเช่น เอเสเคียล 1:25-28 พูดถึงนิมิตที่งดงามซึ่งพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ได้ตรัสออกไปและได้ยินกัน

องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสกับอานาเนียทางนิมิต (กิจการ 9:10) โดยสั่งเขาให้ช่วยเหลือฝ่ายวิญญาณแก่เขาโล ซึ่งต่อมาเรียกว่าเปาโล เขาได้รับคำสั่งให้วางมือกับเขาโลเพื่อให้ตาของเขาโลมองเห็นได้อีกครั้ง และที่เขาโลจะเต็มด้วยพระวิญญาณ (ข้อ 17)

นิมิตสามารถมาในรูปของความฝัน อันที่จริง ความฝันนั้นเรียกอีกอย่างว่า “นิมิตยามคำคืน” (โยบ 20:8; 33:15; อีสยาห์ 29:7) ในนิมิตยามคำคืนนั้น องค์ผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป และอย่าเงียบเลย” (กิจการ 18:9) ในนิมิตนั้น องค์ผู้เป็นเจ้าได้สื่อสารกับเปาโลโดยใช้ “ภวังค์” หรือ “ความเคลิบเคลิ้ม” (คำกรีกคือ *ekstasis*, กิจการ 22:17 เป็นต้นไป, ใช้กับเปโตรในกิจการ 10:10) ซึ่งเป็นสภาวะที่คน ๆ หนึ่งไม่รับรู้กับสิ่งรอบตัวในเวลานั้น

ทางที่ห้า: การได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าทางพระวิญญาณ

ทางที่ห้าในการได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้านั้นเป็นเรื่องธรรมดามาก การได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ (นั่นก็คือ พระวิญญาณของพระเจ้า หรือพระวิญญาณของพระยาห์เวห์) พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสที่อื่นที่โอกว่า “จงตั้งบานาบัสนับกับเขาโลไว้สำหรับงานที่เราเรียกให้พวกเขาทำนั้น” (กิจการ 13:2) พระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสทางพระวิญญาณของพระองค์กับผู้ที่มารวมตัวกันเพื่ออธิษฐานและอดอาหาร

พระเจ้าตรัสกับเราทางพระวิญญาณแม้ในเรื่องของความมั่นใจว่า “พระวิญญาณเองก็เป็นพยานกับจิตวิญญาณของเราว่า เราเป็นลูกของพระเจ้า” (โรม 8:16) เราจะไม่มีความมั่นใจอย่างแท้จริงเว้นเสียแต่พระวิญญาณของพระเจ้าจะบอกเราว่า เราเป็นบุตรของพระเจ้า

มีคริสเตียนมากมายที่ขาดการติดต่อกับพระเจ้า จนพวกเขาต้องยึดความมั่นใจในความรอดไว้กับหลักคำสอนหรือหลักความเชื่อ มากกว่าจะยึดกับการมีชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ในสภาพฝ่ายวิญญาณที่อ่อนแอของพวกเขา พวกเขาไม่กล้าจะยึดความมั่นใจอยู่กับสิ่งที่พวกเขาเห็นว่าไม่น่าเชื่อถือ นั่นก็คือ การสื่อสารกับพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาจึงยึดความมั่นใจอยู่กับหลักความเชื่อที่พวกเขาคิดว่าไม่ได้ขึ้นกับการมีชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า น่าเสียดายที่สำหรับพวกเขาแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้ให้หลักพื้นฐานสำหรับความ

มั่นใจที่แท้จริงนอกเหนือจากการเป็นพยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กล่าวไว้ในโรม 8:16 ด้วยความชัดเจนอย่างแท้จริง

หากเราไม่มีชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้าที่พระองค์ตรัสกับเรา และให้ความมั่นใจกับเราทางพระวิญญาณของพระองค์ เราก็คงจะไม่มี ความมั่นใจเลย หากไม่มีชีวิตที่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า ก็ไม่มีหลักคำสอนใดที่จะให้ความมั่นใจที่แท้จริงได้ ไม่มีอะไรจะอันตรายเท่ากับ ความมั่นใจจอมปลอมที่หลอกให้คุณรู้สึกมั่นคงปลอดภัย คุณได้ยินคำว่า “สันติสุข สันติสุข” เมื่อไม่มีสันติสุข เพราะสันติสุขที่แท้จริงเป็นผลของพระวิญญาณที่มาจากการมีชีวิตที่สัมพันธ์กับพระเจ้า การยึดความมั่นใจของเรา กับสิ่งอื่นก็คือการตามการนำทางของคนตาบอดที่ตกลงไปในบ่อ

มีคริสเตียนจำนวนมากรู้สึกไม่มั่นคงที่จะยึดความมั่นใจอยู่กับการมีชีวิตในความสัมพันธ์กับพระเจ้า แต่ไม่มั่นคงในเรื่องอะไรหรือ? เรากล่าวว่าเราอาจจะมี ความสัมพันธ์กับพระองค์ในวันนี้ แต่จะไม่มีในวันพรุ่งนี้หรือ? และนั่นจะเป็นความผิดของพระเจ้าตั้งแต่แรกไหม? พระเจ้าทรงไม่แน่วแน่ไม่อนที่ทรงตรัสในวันนี้และจะช้อนพระองค์ในวันพรุ่งนี้หรือ?

จงระวังที่จะยึดความมั่นใจของเราอยู่กับรากฐานที่จอมปลอม เราจะต้องเดินกับองค์ผู้เป็นเจ้าของและคงอยู่กับพระองค์ “จงคงอยู่ในเราและเราจะคงอยู่ในพวกท่าน”⁷ (ยอห์น 15:4) ถ้าเราทำอย่างนี้เราก็คงจะเกิดผลมาก ซึ่งเป็นผลของพระวิญญาณและจะมีความมั่นใจอย่างแท้จริง แต่ถ้าเราไม่คงอยู่ในพระคริสต์ แล้วเราจะมี ความมั่นใจที่มาจากพระวิญญาณของพระเจ้าได้อย่างไร? ผู้ที่วางใจในความมั่นคงที่จอมปลอมก็จะจบลงในความหายนะ

พระเจ้าประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เราซึ่งก็คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ เพื่อที่เราจะได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งและมั่นคงกับพระองค์ เมื่อใดที่ความสัมพันธ์สนิทของเรากับพระเจ้ากำลังอ่อนแรงลงทำไมเราจึงไม่กลับใจเสียทันที? ที่จำเป็นต้องทำก็คือการกลับใจใหม่เพื่อฟื้นฟูสามัคคีธรรม หรือว่าเรากำลังเติมพินความมั่งคั่งของเราไว้กับสิ่งอื่นที่ไม่ใช่การกลับใจ?

นี่เป็นอีกตอนหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเสียงของพระเจ้า

แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะทรงนำพวกท่านไปสู่ความจริงทั้งมวล พระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ พระองค์จะตรัสเฉพาะสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งแก่พวกท่านถึงสิ่งที่เกิดขึ้น (ยอห์น 16:13, ฉบับ NIV)

⁷ ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย, และฉบับมาตรฐาน 2011 แปลว่า “จงติดสนิทอยู่กับเราและเราติดสนิทอยู่กับพวกท่าน” (ผู้แปล)

จงสังเกตคำที่ขีดเส้นใต้คำว่า “ตรัส” พระวิญญาณไม่ได้ตรัสด้วยอำนาจของพระองค์เอง แต่ตรัสสิ่งที่ได้ยิน และทรงเปิดเผยความจริงกับเรา รวมทั้งสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นด้วย สิ่งเหล่านี้ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นเหตุการณ์ของการสิ้นยุค แต่เป็นเหตุการณ์ที่มีลักษณะส่วนบุคคลที่ชี้แนะเราในการเดินกับพระเจ้า

พระเยซูทรงอธิบายเพิ่มเติมว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับเราอย่างไร

แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรานั้น จะทรงสอนพวกท่านทุกสิ่ง และจะให้พวกท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวกับพวกท่าน (ยอห์น 14:26, ฉบับ ESV)

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้เราระลึกถึงสิ่งที่พระเยซูได้ทรงสอน นี่สอดคล้องกับยอห์น 16:13 ที่เราอ้างอิงถึงเกี่ยวกับพระวิญญาณแห่งความจริง แต่ตอนนี้กล่าวเจาะจงมากขึ้นว่า พระวิญญาณตรัสกับเราโดยให้เราระลึกถึงคำตรัสของพระเยซู พระวิญญาณทำทรงให้เราระลึกถึงข้อพระคัมภีร์เฉพาะที่ตรัสกับเราอย่างมีพลัง จนทำให้เราขีดเส้นใต้ข้อนั้นในพระคัมภีร์ของเราหรือจดไว้ในกระดาษา ผมมีประสบการณ์แบบนี้บ่อยๆ มีข้อๆหนึ่งพูดกับผมอย่างทรงพลังและคงอยู่กับผมจนเรื่องนั้นได้รับการแก้ไข จากนั้นพระวิญญาณก็ให้ผมจำพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งที่มาเป็นแสงนำทางในการเดินก้าวต่อไปของผมกับพระเจ้า “พระวณะของพระองค์เป็นโคมให้กับย่างเท้าของข้าพระองค์ และเป็นแสงส่องทางของข้าพระองค์” (สดุดี 119:105)

การได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า: ตัวอย่าง

เมื่อสองศตวรรษก่อน ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนำกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ของสตรีอย่างเกิดผลและประสบความสำเร็จมากโดยพระคุณของพระเจ้า แต่แทนที่บรรดาผู้นำคริสตจักรจะชื่นชมยินดีในเรื่องนี้ กลับไม่พอใจที่ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนำศึกษาพระคัมภีร์ซึ่งพวกเขารู้สึกว่าเป็นสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้สอนศาสนา เมื่อเผชิญกับเรื่องนี้ เธอบอกว่าเธอมักจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าเมื่อสามัคคีธรรมอย่างลึกซึ้งกับพระองค์ และพระสุรเสียงนั้นจะชี้แนะเธอให้นำการศึกษาพระคัมภีร์ พวกเขาถามเธอว่าเธอรู้ได้อย่างไรว่าเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้า เธอตอบคณะผู้สอนศาสนาด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนและสุภาพว่า “พวกท่านบอกดิฉันได้ไหมว่าอับราฮัมรู้ได้อย่างไรว่าเป็นพระสุรเสียงของพระเจ้าที่บอกให้เขาถวายอิสอัค?”

คำสั่งของพระเจ้าที่ให้อับราฮัมถวายอิสอัคบุตรชายของเขาซึ่งเป็นเชื้อสายตามพระสัญญาของพระเจ้านั้นขัดกับความคิดของมนุษย์อย่างสิ้นเชิง พระเจ้าทรงเรียกร้องสิ่งที่อับราฮัมรักที่สุด ที่รักมากกว่าชีวิตของเขาเอง แต่ทั้งหมดนี้ก็เพื่อจุดประสงค์ในการอวยพรเขาและมนุษยชาติทั้งหมดผ่านทางเขา สถานการณ์นี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่อาจนำไปสู่การฆ่าลูกชายของตัวเองอย่างมิชอบ อับราฮัมมั่นใจอย่างมากว่า

พระเจ้าเป็นผู้ที่ได้ตรัสกับเขา อับราฮัมจะถวายอิสอัคไหมถ้าเขาเกิดความสงสัยสักนิดว่าเป็นพระเจ้าหรือไม่ที่ตรัสกับเขา? พระเจ้าตรัสกับคนทุกชั่วอายุที่ “เชื่อฟังตามความเชื่อ” เช่นเดียวกับอับราฮัม (โรม 1:5; 16:26)

เราจะได้ยินเสียงของพระเจ้าได้อย่างไร? เจ็ดหลักการ

1. ใจที่บริสุทธิ์

หลักการข้อแรกที่เราต้องเข้าใจก็คือใจที่บริสุทธิ์ ถ้าเราต้องการจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า หากใจของเราไม่บริสุทธิ์ เราก็จะไม่สามารถรับรู้ถึงพระสุรเสียงของพระองค์ได้

เมื่อผมรับใช้เป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรในเมืองลิเวอร์พูล จะมีผู้หญิงคนหนึ่ง ในคริสตจักรที่เผยแพร่พระวจนะในพระนามขององค์ผู้เป็นเจ้าในภวังค์ ในสภาวะที่เคลิบเคลิ้มชั่วครู่หนึ่ง เธอเผยแพร่พระวจนะด้วยพลังจนทำให้ผู้ที่ฟังเธอต้องตกใจ ในสภาวะที่เคลิบเคลิ้ม เธอจะพูดว่า “องค์ผู้เป็นเจ้านี่...” และจะยกข้อพระคัมภีร์ทั้งตอนซึ่งในสภาวะที่มีสติปกติ เธอจำไม่ได้หรือไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีอยู่ในพระคัมภีร์ อันที่จริง หญิงที่รักคนนี้แทบจะอ่านหนังสือไม่ออก เพราะเธอไม่เคยมีโอกาสดูเรียนในระดับประถมเลยด้วยซ้ำ แต่หลังจากตื่นจากภวังค์ เธอก็จำไม่ได้ว่าเธอได้พูดอะไรไป

สิ่งนี้ดำเนินต่อไปในคริสตจักรอยู่เป็นเวลาหลายสัปดาห์ ดังนั้นผมจึงแสวงหาพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อสังเกตดูว่าคำเผยแพร่พระวจนะนี้มาจากพระองค์หรือไม่ ในกรณีนี้ไม่มีใครสามารถบอกได้จากใจความสำคัญของคำเผยแพร่พระวจนะของเธอ คำประกาศของเธอไม่มีสิ่งใดที่บ่งชี้ชัดเจนนี้อย่างชัดเจนไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง

วันหนึ่งขณะที่ผมรอคอยต่อเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าอยู่นั้น พระองค์ก็ทรงแสดงแก่ผมอย่างชัดเจนว่าคำเผยแพร่พระวจนะนั้นไม่ได้มาจากพระองค์ ผมจึงไปหาหญิงคนนั้นและพูดกับเธอว่า “พี่สาวครับ คำเผยแพร่พระวจนะที่คุณได้ประกาศในพระนามขององค์ผู้เป็นเจ้านั้นไม่ได้มาจากพระองค์” เมื่อพูดอย่างนี้ เธอก็ทรุดตัวลงจากที่นั่งและชนหน้าลงกับพื้น เธอถามทั้งน้ำตาว่า “ถ้าสิ่งนี้ไม่ได้มาจากองค์ผู้เป็นเจ้า แล้วทำไมฉันถึงเผยแพร่พระวจนะเช่นนี้ได้?” ผมพูดว่า “พี่สาวที่รัก ซาตานก็สามารถใช้คุณได้เพราะมีความบาปซ่อนอยู่ในใจของคุณ จงค้นดูในใจของคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าและบอกผมว่ามีความบาปอะไรที่คุณได้ทำ”

เธอครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ก็นึกอะไรไม่ออก เธอกล่าวว่า “พูดด้วยความสัตย์จริง ฉันนึกไม่ออกว่ามีความบาปใดๆที่ได้ทำและไม่ได้กลับใจ” ผมจึงเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อสังเกตดูและพระองค์ได้ทรงเปิดเผยความบาปกับผม ผมบอกเธอว่า “ถ้าอย่างนั้น ผมจะบอกว่ามันคืออะไร มีความไม่บริสุทธิ์อยู่ในใจของคุณ เพราะลึกๆแล้วคุณเกลียดสามีของคุณ”

สิ่งนี้ปลุกเธอให้ตื่นขึ้น และเธอได้สารภาพว่าเธอเกลียดสามีของเธอเพราะเขาทำร้ายเธอและปฏิบัติกับเธอเยี่ยงทาส ลึกลงไปในใจของเธอแล้ว เธอเกลียดเขาเพราะเขาทำให้เธออับอาย ทำให้เธอเสื่อมเสีย และปฏิบัติต่อเธอเหมือนเป็นวัตถุมากกว่าเป็นมนุษย์ เธอรู้ว่าความเกลียดชังนั้นเป็นสิ่งที่ผิด แต่แทนที่จะจัดการกับมัน เธอกลับฝังมันไว้ลึกๆ ยิ่งลึกลงไปในใจของเธอจนเธอไม่รู้สีกตัวอีกต่อไป แต่ตลอดมานั้น รากของความเกลียดชังเป็นพิษต่อตัวเธอทั้งหมด ความขมขื่น ความเกลียดชัง และความบาป เมื่อซ่อนเร้นอยู่ในส่วนลึกของตัวคนๆหนึ่งจนคนนั้นไม่รู้สีกตัว ก็เป็นเหมือนกับพิษที่ทำลายชีวิตของคนนั้น

เธอได้กลับใจใหม่และรับพระคุณของพระเจ้าเพื่อยกโทษให้สามีของเธอ และดำเนินชีวิตใหม่ในพระคริสต์ ภายในเวลาสองปี สามีของเธอซึ่งเคยเป็นคริสเตียนแต่ในนามก็กลายเป็นคนที่เปลี่ยนไป

หากเราประสงค์จะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าและไม่สับสนกับเสียงของซาตาน เราก็ต้องมีใจที่บริสุทธิ์ พระโลหิตของพระเยซูจะต้องชำระบาปทุกอย่างของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งบาปที่ซ่อนอยู่ เราต้องการพระวิญญาณของพระเจ้าที่จะเปิดเผยความบาปของเรากับเรา เพราะว่าความบาปที่รู้หรือไม่รู้จะตัดความสัมพันธ์สนิทของเรากับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และชอบธรรม

มีคริสเตียนหลายคนคิดว่าข้อความแห่งการกลับใจมีไว้สำหรับผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนเท่านั้น แต่นั่นเป็นข้อผิดพลาดอย่างร้ายแรง แม้แต่ข้อวิวรณ์ 3:20 ที่เรากำลังดูอยู่ก็มีการเรียกให้กลับใจใหม่อยู่ก่อนหน้าว่า “จงมีความกระตือรือร้นและกลับใจใหม่” (ข้อ 19) การเรียกนี้ไม่ได้พูดกับผู้ไม่เชื่อ แต่พูดกับคริสเตียนในเมืองเลาดีเซีย การกลับใจใหม่ไม่ใช่การกระทำเพียงครั้งเดียว เราไม่ได้เรียนจบจากชีวิตคริสเตียนจนถึงขั้นที่เราไม่ต้องกลับใจใหม่อีกต่อไป การกลับใจใหม่และการสำนึกผิดเป็นสิ่งจำเป็นในการเข้าหาพระเจ้าที่บริสุทธิ์ผู้ทรงมีความยินดีกับใจที่สำนึกผิด

เพราะพระองค์ผู้สูงเด่นและสูงส่ง ผู้ทรงดำรงอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสดังนี้ว่า “เราอาศัยอยู่ในที่สูงส่งและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้สำนึกผิดและถ่อมใจ เพื่อฟื้นจิตวิญญาณของผู้ที่ถ่อมใจ และฟื้นฟูของผู้ที่สำนึกผิด (อิสยาห์ 57:15 ฉบับ ESV)

แต่นี้ต่างหากที่เราจะมอง คือผู้ถ่อมใจและมีใจสำนึกผิด และตัวสันเพราะถ้อยคำของเรา (อิสยาห์ 66:2 ฉบับ ESV)

เราจะต้องไม่ยอมให้ความบาปของเราผลักไสเราให้ออกห่างจากพระเจ้า ในทางกลับกัน การสำนึกในความบาปของเราควรนำเราให้ใกล้ชิดพระเจ้ามากขึ้น เมื่อจิตวิญญาณของเราอยู่ในสภาพที่แร้นแค้นนั้น เราจะ

หันหน้าไปหาใครได้นอกจากพระองค์ผู้เดียวที่สามารถช่วยเราได้? เมื่อเราเข้ามายังพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยใจที่ถ่อมและสำนึกผิด เราจะสามารถอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์ได้ แม้เราจะรู้สึกตัวเราเองไม่สะอาด

ถ้าผมกล่าพูดอย่างนั้นและด้วยคุณสมบัติที่ระมัดระวัง ความบาปของเราสามารถจะเป็นพรได้หากมันนำเราให้สำนึกผิดอย่างแท้จริงว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาป ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้เข้ามาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ เพื่อที่พระองค์จะทรงชำระข้าพระองค์จากความบาปของข้าพระองค์ และเปลี่ยนข้าพระองค์เป็นคนใหม่” ความผิดบาปของเราจึงเป็นเหตุให้เข้ามาหาพระองค์แทนที่จะหนีจากพระองค์ เราจะเข้าใจว่าทำไมพระเยซู พระบุตรของพระเจ้าจึงถูกเรียกว่า “มิตรสหายของคนบาป” (มัทธิว 11:19; ลูกา 7:34)

2. ความมุ่งมั่นอย่างแท้จริงต่อความจริง

สิ่งที่สองที่เราจะต้องมี หากจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้านั้นก็คือ ความมุ่งมั่นอย่างแท้จริงต่อความจริง “ความจริง” ตรงนี้หมายถึงความจริงจากพระวจนะของพระเจ้า ไม่ใช่หลักคำสอนหรือ ศาสนาศาสตร์ที่เราชื่นชอบ มีหลายครั้งในชีวิตของผมที่ผมมีประสบการณ์อันเจ็บปวดเมื่อพบว่าหลักคำสอนที่ผมเชื่อว่าเป็นความจริงนั้นไม่ได้สอดคล้องกับพระคำของพระเจ้า ผมรู้สึกตกใจที่หลักคำสอนไม่ได้รับการสนับสนุนโดยพระคำของพระเจ้าทั้งหมด แต่มีเพียงไม่กี่ข้อเท่านั้นที่หยิบยกออกนอกบริบท เมื่อการศึกษาเพิ่มเติมเปิดเผยให้เห็นลักษณะของหลักคำสอนที่ผิดหลักพระคัมภีร์ ผมจึงไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากจะต้องทิ้งหลักคำสอนนั้นเพราะความมุ่งมั่นต่อความจริง

3. การมีใจเดียว

ประการที่สาม เราจะต้องมีใจเดียว คริสเตียนจำนวนมากไม่สามารถสื่อสารกับพระเจ้าได้เพราะจิตใจของพวกเขาฟุ้งซ่านจากหลายสิ่งหลายอย่างที่เรียกร้องความสนใจของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาก็ติดอยู่กับความวุ่นวาย เราคงจำสิ่งที่พระเยซูตรัสกับคนที่ใจว้าวุ่นได้ เช่นว่า “มารธา มารธา เจ้าว้าวุ่นและร้อนใจในหลายสิ่งนัก แต่มีสิ่งเดียวที่จำเป็น มารีย์ได้เลือกเอาส่วนที่ดีซึ่งไม่มีใครจะเอาสิ่งนั้นไปจากนางได้” (ลูกา 10:41-42) สิ่งที่กวณใจมารธาไม่ใช่สิ่งเลวร้ายแต่เป็นการทำงานที่ดีและถูกต้องสมควร แต่มารีย์น้องสาวของเธอ “นั่งอยู่แทบพระบาทขององค์ผู้เป็นเจ้า และฟังถ้อยคำของพระองค์” (ข้อ 39)

คริสเตียนจำนวนมากมักแต่ยุ่งอยู่กับสิ่งต่างๆ จนสิ่งดีๆ กลายเป็นศัตรูของสิ่งที่ดีที่สุด พวกเขาไม่สามารถจะได้ยินเสียงของพระเจ้าเพราะหูของพวกเขาหนวกด้วยเสียงอึกทึกของการงาน

ในทำนองเดียวกัน การขาดความเชื่อ หรือความไม่เชื่ออย่างชัดเจนนั้น ส่งผลให้ใจแบ่งแยกและไม่บริสุทธิ์ และไม่สามารถจะตัดสินใจเกี่ยวกับสิ่งฝ่ายวิญญาณได้ นั่นคือสิ่งที่ยากอบอธิบายว่าเป็นคนสองใจ ในสภาวะนี้ เราจะไม่สามารถสื่อสารกับพระเจ้าหรือรับอะไรจากพระองค์ได้

แต่เขาจะต้องทูลขอด้วยความเชื่อและไม่สงสัยเลย เพราะคนที่สงสัยก็เป็นเหมือนคลื่นในทะเลที่ถูกลมพัดไปพัดมา เพราะคน ๆ นั้นไม่ควรคาดหวังว่าเขาจะได้รับสิ่งใดจากองค์ผู้เป็นเจ้า เขาเป็นคนสองใจ ไม่นั่นคงในทางของตน (ยากอบ 1:6-8 ฉบับ NASB)

จงเข้าใกล้พระเจ้า แล้วพระองค์จะเสด็จมาใกล้ท่าน พวกคนบาปทั้งหลาย จงชำระมือให้สะอาด คนสองใจ จงชำระใจให้บริสุทธิ์ (ยากอบ 4:8)

4. ความสงบเงียบภายใน

ประการที่สี่ เราต้องมีความสงบเงียบภายใน ในยุคที่มีเทคโนโลยีขั้นสูงที่ทุกอย่างเร่งด่วนนี้ จึงมีเพียงไม่กี่คนที่รู้วิธีที่จะสงบเงียบ ความสงบเงียบภายในเป็นสิ่งสำคัญเพราะพระเจ้าจะไม่ตะโกนใส่เรา แต่จะตรัสกับเราด้วยเสียงที่เงียบ และเราต้องเงียบเพื่อได้ยินเสียงที่แผ่วเบา

พระยาห์เวห์ทรงบอกเอลียาห์ให้ไปยืนอยู่บนภูเขาเพื่อรอให้พระองค์ทรงผ่านไป ลมพายุกล้าพัดปะทะภูเขา แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น แผ่นดินไหวรุนแรงเขย่าแผ่นดิน แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในแผ่นดินไวนั้น ไฟได้เผาผลาญสถานที่นั้น แต่พระยาห์เวห์ไม่ได้สถิตในไฟนั้น ในที่สุดก็มีเสียงอันแผ่วเบา ซึ่งเป็นพระสุรเสียงของพระยาห์เวห์ได้ตรัสว่า “เอลียาห์เอ๋ย เจ้ามาทำอะไรอยู่ที่นี่?” (1 พงศกษัตริย์ 19:11-13)

ถ้าเรานิ่ง ๆ ไม่ได้ หรือถ้าเรายอมให้เสียงและความโกลาหลของโลกรุกร้าความเป็นส่วนตัวภายในของเรา เราก็จะไม่สามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งที่เราต้องการคือความสงบเงียบภายใน เมื่อเราเข้าใกล้คนของพระเจ้า เราสามารถจะสัมผัสได้ถึงความสงบเงียบภายในเกี่ยวกับเขา มันเป็นนิสัยของเขา เพราะมันเป็นวิธีที่เขาจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า เหมือนกับที่เอลียาห์ได้พบว่า พระเจ้าไม่ได้ตรัสในพายุหมุนในแผ่นดินไหว หรือในไฟ แต่ในพระสุรเสียงที่สงบเงียบของพระวิญญาณ

5. ไม่กลัวความตาย

ประการที่ห้า เราต้องเป็นอิสระจากความกลัวตายถ้าเราต้องการจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า ฮีบรู 2:15 กล่าวว่าซาตานทำให้ผู้คนตกเป็นทาสมาตลอดชีวิตเนื่องจากความกลัวตาย ความกลัวนี้เองที่ทำให้คนยึดกับความมั่นคงของโลก แต่ผู้ที่ได้ปล่อยจากการยึดของโลกก็ไม่กลัวตาย

เพราะความกลัวตายนี้เองทำให้ชาวอิสราเอลต้องพูดกับโมเสสว่า “ให้ท่านแจ้งสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับเรา เรา จะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับเราเลย เกรงว่าเราจะตาย” (อพยพ 20:19) พระเจ้าตรัสกับชนชาติอิสราเอล จากภูเขาที่เปลวไฟลุกโชน ประชาชนอ้อนวอนโมเสสไม่ให้พระเจ้าตรัสกับพวกเขาเอง เพราะพวกเขากลัวตาย

คุณกำลังวิ่งหนีจากพระสุรเสียงของพระเจ้า เพราะคุณกลัวว่ามันอาจทำให้คุณเสียชีวิตในโลกนี้หรือไม่? คุณถูกดึงไปในสองทิศทางคือ คุณต้องการจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ แต่กลัวว่าพระเจ้าจะเรียกคุณให้ ทำอะไรบางอย่างที่จะทำให้คุณสูญเสียหน้าที่การงานในโลกนี้

“อย่าให้พระเจ้าตรัสกับเราเลย เกรงว่าเราจะตาย” ชาวอิสราเอลร้องขอ แต่ทำไมพวกเขาถึงกลัวความ ตาย? การได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าเป็นสิทธิพิเศษที่คุ้มค่าที่จะตายมิใช่หรือ? พระ สุรเสียงของพระเจ้า นำความตายหรือว่านำชีวิตมาให้คนที่ได้รับ? ชาวอิสราเอลกลัวที่จะตาย ดังนั้นพวกเขาจึงหนีจากพระสุรเสียง ของพระองค์ ถึงอย่างนั้นพวกเขากลับพูดกับโมเสสในเวลาต่อมาว่า

“นี่แน่ะ พระยาห์เวห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงพระสิริและความยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเราได้ยิน พระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันนี้เราได้เห็นว่าพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังมี ชีวิตอยู่ได้ (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:24)

มันน่าสนใจที่คราวนี้พวกเขายอมรับว่าพวกเขาไม่ได้ตายหลังจากได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้า! ถึงอย่าง นั้นในข้อถัดไป พวกเขากลับกลัวการได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าอย่างไม่สามารถเข้าใจได้

ดังนั้นทำไมเราจะต้องตาย? เพราะเพลิงยิ่งใหญ่นี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระยาห์ เวห์พระเจ้าของเราอีก เราก็คงจะต้องตาย เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลาย ใครเล่าได้ยินพระสุรเสียงของ พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยิน และยังมีชีวิตอยู่ได้? (ข้อ 25-26)

นี่ตามมาด้วยการตอบสนองที่เจ็บปวดของพระยาห์เวห์ต่อความโลเลของพวกเขา

โอ อยากให้พวกเขามีใจเช่นนี้อยู่เสมอ คือใจที่ยำเกรงเราและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เพื่อจะเป็นการดีต่อพวกเขาตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิตย์ (ข้อ 29)

มันน่าแปลกที่พระเจ้าตรัสว่าชาวอิสราเอล *ไม่ยำเกรงพระองค์* นี่เป็นคำกล่าวที่น่าแปลก เพราะพวกเขากลัวพระสุรเสียงของพระองค์ แต่ความกลัวของพวกเขาเป็นความกลัวที่ผิดประเภท เป็นความกลัวทางเนื้อหนังและแบบทาส ไม่ใช่ความกลัวที่ชอบธรรมและเชื่อฟังที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากพวกเขา ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงขับไล่พวกเขาไปจากที่ประทับของพระองค์ว่า “พวกเจ้าจงกลับไปยังถิ่นที่ของตน” (ข้อ 30) แต่พระองค์ตรัสกับโมเสสผู้ซื่อสัตย์ว่า “แต่ตัวเจ้า จงยืนอยู่ข้างเราที่นี่ เพื่อเราจะพูดกับเจ้า” (ข้อ 31)

6. มีส่วนร่วมในการรับใช้พระองค์

ประการที่หก เราจะต้องมีส่วนร่วมในการรับใช้พระเจ้าอย่างเต็มที่ การมีส่วนร่วมนี้ใช้กับคริสเตียนทุกคน ไม่เฉพาะผู้ที่รับใช้เต็มเวลาเท่านั้น เราเป็นของพระเจ้าเพราะเราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระเยซู ซึ่งเราถูกซื้อด้วยราคาสูงมาก ตอนนี้เราเป็นทาสของพระเจ้า ไม่มีใครที่เป็นทาสแบบบางเวลา เพราะทาสทุกคนเป็นทาสแบบเต็มเวลา เราจึงต้องดำเนินชีวิตเต็มเวลาเพื่อพระองค์โดยไม่คำนึงถึงงานอาชีพของเราในโลก

ถ้าคุณไม่ได้ดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้า แล้วคุณจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ได้อย่างไร? ในตัวอย่างของเราทั้งหมดที่อ้างอิงจากกิจการ พระเจ้าตรัสกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ที่มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในการรับใช้พระองค์ พระองค์ไม่ได้ตรัสเพื่อสนองความอยากรู้ของเรา แต่เพื่อสั่งสอนและหนุนใจเราในงานการเสริมสร้างคริสตจักรของพระองค์

7. สัตย์ซื่อจนถึงความตาย

ประการที่เจ็ด พระเจ้าตรัสกับผู้ที่เต็มใจจะสัตย์ซื่อจนถึงความตาย คำกล่าวที่ว่า “ผู้ใดที่สู้ทนจนถึงที่สุด จะได้รับการช่วยให้รอด” มีปรากฏสองครั้งในมัทธิว (10:22; 24:13) พระเจ้าทรงกำลังมองหาคนที่เต็มใจจะติดตามพระองค์จนถึงความตาย มีคนจำนวนมากอ้างว่าเป็นคริสเตียน แต่มีสักกี่คนที่ยังคงสัตย์ซื่อเมื่อเผชิญหน้ากับความตาย?

แน่นอนว่าแม้ในความตั้งใจที่จริงใจที่สุดของเรา ก็ยังเป็นไปได้ที่จะไม่แน่ใจในนาทีสุดท้าย แต่พระคุณของพระเจาก็มีเพียงพอที่จะช่วยให้เรายืนหยัดได้! อย่างน้อยที่สุด เราต้องมีความปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะสัตย์ซื่อจนถึงความตาย แต่คนจำนวนมากไม่มีความปรารถนาเช่นนั้นเลย พระเจ้าทอดพระเนตรเข้าไปใน

จิตใจของเราและรู้ว่าเรามีความตั้งใจจริงหรือไม่ หากพระองค์ทรงเห็นว่าในใจของคุณมีความปรารถนาอย่างแท้จริงที่จะเชื่อสัตย์จนวันตาย พระองค์ก็จะตรัสกับคุณ

อับราฮัมสัตย์ซื่อไม่เพียงจนถึงความตายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความตายของผู้ที่มีค่ายิ่งสำหรับเขามากกว่าตัวเขาเองเสียอีก นั่นก็คืออิสอัคบุตรชายที่รักของเขา โมเสสเองก็สัตย์ซื่อจนถึงความตายเมื่อเขาอธิษฐานว่า “ขอพระองค์ทรงโปรดยกโทษบาปของพวกเขา มิฉะนั้น ก็ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ทรงจดไว้” (อพยพ 32:32)

เอลียาห์ก็สัตย์ซื่อจนถึงความตายเช่นกัน เขากลับเมื่อเขาพบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ที่อันตราย แต่โดยพระคุณของพระเจ้า เขาได้เอาชนะความกลัวของเขาและเผชิญหน้ากับอาหับที่เสี่ยงต่อชีวิตของเขาเอง (1 พงศ์กษัตริย์ 19:3; 21:20f) เอลียาห์พร้อมที่จะตายเพื่อพระเจ้า แต่ในที่สุดเขาก็ถูกรับขึ้นไปสวรรค์ (2 พงศ์กษัตริย์ 2:11)

บรรดาผู้เผยพระวจนะที่สัตย์ซื่อจนถึงความตายและได้รับการยอมรับเช่นนั้นจากพระเยซูผู้ตรัสถึงโลหิตของบรรดาผู้เผยพระวจนะ (มัทธิว 23:30; ลูกา 11:50) ในกิจการ 7:52 สเทเฟนพูดกับชาวยิวว่า “มีผู้เผยพระวจนะคนไหนบ้าง ที่บรรพบุรุษทั้งหลายของพวกท่านไม่ได้ขัดแย้ง?” บรรดาผู้เผยพระวจนะรับรองคำพยากรณ์ของพวกเขาด้วยโลหิต เช่นเดียวกับบรรดาอัครทูต คนแบบนี้ที่สัตย์ซื่อจนถึงความตายนี้แหละ เป็นคนที่พระเจ้าจะตรัสด้วย

ในวาระสุดท้ายของสเทเฟน เมื่อฝูงชนกำลังจะเอาหินขว้างเขานั้น เขายังคงสัตย์ซื่อและสัมพันธ์สนิทกับองค์ผู้เป็นเจ้าต่อไป (กิจการ 7:54-60) ขณะที่ฝูงชนกำลังเดือดดาล สเทเฟนก็เงยหน้าขึ้นสู่ฟ้าและกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิดออก และบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (ข้อ 56) ขณะที่เขาถูกหินขว้าง เขาร้องทูลว่า “ข้าแต่พระเยซู องค์ผู้เป็นเจ้า ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย” ขณะที่กำลังจะสิ้นใจ เขาก็ทูลวิงวอนเพื่อปฏิบัติของเขากว่า “ข้าแต่องค์ผู้เป็นเจ้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้” จิตใจของสเทเฟนไม่หวั่นไหวด้วยความกลัวหรือความตายที่เป็นจริง เขามาถึงจุดสิ้นสุดของการพำนักของเขาในโลกในความสัมพันธ์สนิทกับองค์ผู้เป็นเจ้าของเขา

“ถ้าใครได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู เราจะเข้าไปหาเขาและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” การรับประทานอาหารกับองค์ผู้เป็นเจ้าเป็นความสนิทสนมที่น่าชื่นใจที่ไม่ต้องใช้คำพูดใดๆ ความสนิทสนมอย่างสงบแบบไม่ต้องพูดอะไรนี้เป็นระดับสูงสุดของความสัมพันธ์สนิทกับองค์ผู้เป็นเจ้า